

מסורת הש"ס

(א) הָךְ לַעֲמִידָה נֶחֱדָה
מִזֶּה וְעַיִן כְּמוֹת כֵּן דִּבֶּה
רִיעַ וּבְקוֹנֶה הָאֲרָצִי
כֹּה־נָּה (ב) לְעִיל דָּף ז'
וְשֵׁנָה (ג) נִפְרָדָה לִי כִלְכִל
(ד) מִתְפַּתֵּל רִפְּתָה
(ה) לְעִיל דָּף כֹּה־נָּה (ו) לְעִיל
כֹּה־נָּה (ז) מִתְפַּתֵּל רִפְּתָה
כֹּה־נָּה (ח) מִתְפַּתֵּל רִפְּתָה
(ט) לְעִיל כֹּה־נָּה (י) רִפְּתָה

תורה אור השלם

1. דבר אל בני ישראל
לאמר איש איש כי יהיה
טמא לגופו או בדרך
רחקה לכם או לדרתיכם
ועשו פסח לי:
במדבר ט י
2. והאיש אשר הוא
טמור ובורך לא יהיה
יחדל לעשות פסח
ונכרתה הנפש והוא
מעמיה כי קרבן יי
הקריב במקדש והוא
ישא האיש הראוי:
במדבר ט יג

הגהות מהר"ב
רנשבורג

(א) תוס' ד"ה דל"י כפי
למיעבד כ"י ומלמי אכלו
נפקא כ"י. נ"ב ע"י לעיל
ס"ט ע"א תוס' ד"ה
שומרי חורביו וכו' :

מוסף רש"י

[illegible]

מה עמא שיש ספק בידו לעשות. אי לאו דדחייה רחמנא דקא חתמי: ואינו עושה. דקא חתמי ליה רחמנא לעשות: אף דרך רחוקה מסתפק בידו לעשות. שהיה לו שלוחים לשלח וקאמר רחמנא דלינו עושה דמדתה דחיי: ר"ע סבר אין שותפין וורקין על עמא שרץ.

ואעפֿ'ג דחוי לאורמא וואו ספֿק
דקאמער הי"ק מה עמא שפֿקס צידו
לעשות דחוי למיכל לאורמא וספֿילו
הייז אין שוועטן חורקין עליו ואן ס'ז
שוועטן חורקין הלכך האז מיי דיכול
לעלוינעם בשעת ארילה שוועטן חורקין
עליו: **ובועלי דרום**. שכל אלו טומאה
המיוחדת: **ועמא**. לנפש: **ורא**. דאף
למחשבות: **עושים את השם**. נאמר
במזמור: **אלה השם נאמר דרך**
דמחוקא. אי משום דאי צני למיעבד
אלא מעביד הא בדרך רחוקה הוא
וא"ת שציל פסחו וכדכד ששת
איה תנא ליה ליה אלא כד רבנן
במסכתא ליה דלמח הורא דאי כרן
ששת אינערץ דרך רחוקה למימר
דאי צני לא לעיבד: **מי מחייבא**.
דקאמער צדו ויולדות: **יכול אני כי כו**.
למח קמי זבות ויולדות: **אל רבי יוסי**.
דלמח בפירקין דלעיל (דף 6א): **נשים**
בשמי שוועטן עליהן צפני עמאן: **אל**
ר"י ור"ש. דלמח רשות: **חייב כרת**
על הרשען וחיוב כרת על השני.
חייב כרת יש על זה ועל זה ויחד
נגזרלא לא משכחת לה דמרי קטלי
בתדא גזרלא יבאף ואם לענין דאם
בשניה יתחייב שמי חטאן ליכא
לגמריה דהיינו דכרת דשפתא חייבין
לעל שגגתו דשפתא דתנן בכריתות
(דף 3). הפסח והחלה מלות עשה
היכא ואין חטאת בזה חלה ע"ש שגגת
הכרת של לאו דכתיב (ויקרא ד) אשר
אלא תעשינה אלא נפקא מינה דאם
שגגת ב' מהן והויד בחיבירו חייב אי
ממנו לגר שמתביר בין שני פסחים:
והוא שגג פסח: **הפסח**. ואם שגג
דראשון: **הוא חייב כרת**. ע"ש שידד אף
בצנטי אצל אס עשה את השני או שגג
פסח לגמרי דשמי פסחמים
דראשון ותקנתא דראשון הוא ומיד
שלא הוא גמרי של כרת דראשון הלכך

באחרי מכן שגג פטור: ואודו לעממייהו. רבי ורבי נתן: סגריה.
למחזו בו שערות: מייבין לעשות אם השני דקסבר רגל צמי
ועמזו הוא ואית ליה חיונה בצמני נפשיה ואפי' למחן דלא יחזי
בראשון: פטומין דראשון. ומחן דלא יחזי בראשון לא מייחבי
דמייהו ומייהו קרתי לראשון מברת אם הויד בראשון לא ממחן לי
הלכך חייב כרת על הראשון ואפילו עשה את השני ופטור על
השני אם שגג בראשון והויד בשני דהא לית ליה חיונה בצמני
ונפשיה ובראשון הרי שגג: קנסתא דראשון. מברת דליה
ואפילו הויד בראשון השני פטור מן הכרת: אי נמי קרבן אי
לא קריב וכו'. דרי שמשא בצרבע לשמותי וזה בראשון אי
דרשין ליה ולא קאי דלעיל מיניה לפרושי טעמא למילתא
קמייתא כמו לשון דהא אלא מילתא אחרימי היא כמו כי יקרא
(וידברם כג) כי תכלה לעשר (שס טו) כי תפגע (שמות כג):
הסבר

דורך רחוקה אלס משום היכא דיכול לינגס בוסוס וצפרדיס וזין
גמאר טמא דזי ציי למיעדד לא שנקיין ליה הא שפיר קאמר דלא
קומא ודך רחוקה אלטערק למיכבד דלא יימא מיון דלא מיי
קשא הא ר' יוסי. מימא דמוק' יחא צרימא דסכר שוטיין
טומאס התום מסיק דקסבר ר' יוסי זין שוטיין ורובין יין

מי שהיה פרק תשיעי פסחים

ד"ג בב"ל הספרים וכן
שאין ספק בידו ב
ומייתי ר"ע ראה לדבריו
עומאה אף דרך מחוקק ש

עשות ואינו עושה אף
ק בידו לעשות ואינו
ק ר' עקיבא ^אלמעמ'
וורקין על מנא שרץ
ד שוחמץ וורקין על
שעושין את השני
המזכורות [ונרות]
השוחמץ והאנוסין
בדרך חרקה א"כ
ה נאמר דאי בעי
ובקינן ליה אלא א"כ
קה לפוטרו מן הכרת
שני מי מתייבא והא
יושין את השני וזין
בדרך חרקה וזין
ת מנין ת"ל ^איאי
סייב ר"ה ו"ש ת"ר
וחייב כרת על השני
חייב כרת על הראשון
עקיבא אומר אף [על]
א"כ לא עשה את
דתניא יגר שנתניד
מן שהגדיל בין שני
פסח שני דברי רבי
דראשון וקוק לפני כל
זון וקוק לפני כמאי
י ^ארגל שני עממו
ני תשלומין דראשון
א מתקין ליה ורבי
שני תקנתא דראשון
אחד דרשו ^אהאיש
לא היה רבי סבר
ונכתרה דלא עבד
ה' לא הקריב במועדו
חטא ^אש א"כ כרת הוא
סבר

(דף כג.) ח"ל דולח קרא למה נאמר טמא לפטורנו ומשבר מני עבד הלכך ליה והטא טמא לא אלט ואין ציבור מחלל ונראה מהסברת ליכא למידק כרז הולנא דהיא אס זרק לא ישא פטורין ואמי שפיר

אלא אפוא נאמר דרך דרך חסור דרך רחוקה רחוקה דכח רחמנא למה ואי משום דירוב ליכא בטא ומדועיט יחול ליכא בטא למה היה ואמאי לא שפיר

לדעתו, ד"ר דחייב כרת על מה
לפוטרו מכרת דס"ד דלחייב
שון לא ליעבד בשמי וסבר
ורקין על טמא שרץ כר' י
ל דהכא לא מוקי לה כר' י

ציג.

ד א מ"י פ"ו מהל' ק"פ
הלכה א:
ה ב מ"י שס פ"ה הלכה
א ב:
ו ג מ"י שס:
ז ד מ"י שס הלכה ז:

דבינו חנואל

[illegible]